

Robin van Lindt

De bakker

De Honger-serie, deel 1

1

Hij had het kunnen weten: met zijn collega's blijft het nooit bij één drankje. Nu is hij te laat en moet hij zich haasten om op tijd thuis te zijn om te koken. Jamin rent door de drukke winkelstraat met zijn laptop over zijn schouder, zijn sporttas op zijn rug en een assortiment aan zakjes en bakjes vol groenten, vis en aardappels in zijn armen.

Hij had zelf brood willen bakken, maar daar heeft hij nu geen tijd meer voor. Dan maar even snel naar die Tiktok-rij-bakker hier in de straat. Zo vlak voor sluitingstijd is het gelukkig rustig. Zwetend en, eerlijk is eerlijk, een beetje licht in zijn hoofd van de witte wijn, stormt hij de bakkerij binnen.

Achter de balie staat een jongen verveeld naar zijn telefoon te staren. Als Jamin begint te praten, kijkt hij geïrriteerd op.

‘Sorry, hoi, sorry. Heeft u nog baguettes?’

‘Nee, man. Op.’

‘Kun je iets anders aanraden?’

‘Uhm. Nee niet echt.’

‘Wat ligt daar? Zijn dat épis?’

‘Ja, man.’

‘Van gewoon dessem? Zonder olijven of rozemarijn ofzo?’

De jongen kijkt hem aan en bijt op zijn wang. Dan zucht hij en draait hij naar zijn collega achter in de winkel.

‘Stella, zijn die épis gewoon normaal?’

‘Ja, gewoon dessem,’ bevestigt de jongen na een uitvoerige uitleg van zijn collega.

‘Oké, dan doe er maar twee.’

‘18 euro. O, je hebt geen eigen zak bij je? 18,20 dan.’

Thuis herinnert de donkere woonkamer Jamin eraan dat hij alleen is vanavond. Eddy is naar de première of de parfumlancering of whatever van een van zijn klanten. Eigenlijk vindt Jamin dat helemaal niet erg. Dan draait het vanavond weer eens om de harde kern: zijn beste vrienden, Mauro en Liv. Elke maand eten ze samen. Steeds kookt er iemand anders en dan dineren ze uitgebreid. Een traditie die ze hebben overgehouden aan hun studententijd, toen ze collega's waren in Restaurant De Paerel in het centrum.

Jamin is net begonnen met koken als de bel gaat. Liv natuurlijk, die is altijd te vroeg. Jamin loopt naar de gang en drukt op de buzzer. Hij zet de voordeur van het appartement open en binnen een paar minuten komt Liv als een wervelstorm de woonkamer binnen. Jamin probeert zijn aandacht te verdelen tussen een ratelende Liv en de voorbereidingen voor zijn Julius Roberts-recept. Liv vertelt drie verhalen tegelijk: iets met een cursus, over bloemen die ze voor Jamin wilde kopen maar niet bij zich heeft, en dat ze tussendoor ook nog naar de Zara moest. Ze gooit haar vintage bontjas op de bank en schopt haar loafers de kamer door. De error die de rommel bij Jamin veroorzaakt, gaat na al die jaren nog steeds langs haar heen.

‘Maar Jamin, hoe is het met jou?’ vraagt ze als ze aan de keuken-tafel op een stoel ploft en op haar telefoon begint te scrollen.

Liv, zijn beste vriendin en stuiterende energiebal. Al vanaf hun eerste ontmoeting in groep twee, waar Liv Jamin leerde veters strikken, waren ze onafscheidelijk. En dat bleven ze. Ze gingen samen naar school, samen studeren en daarom samen naar Amsterdam. Toen ze beide blut waren, hebben ze samen gesolliciteerd bij De Paerel. Jamin weet ondertussen hoe hij haar rustig kan krijgen.

Hij pakt een fles natuurwijn uit de koelkast en zet die met een glas en opener op tafel. Alsof ze uit een trance ontwaakt, legt Liv haar telefoon ondersteboven op tafel ten teken volledig beschikbaar te zijn. Ze trekt de fles wijn behendig open, vult twee glazen tot aan de rand, zuigt dan het bovenste laagje wijn op zonder haar glas op te pakken en vult het meteen aan.

‘En ik ben dus uiteindelijk niet eens naar de Zaar geweest, hè.’

Terwijl Liv doorratelt over haar werk als coach (‘Niet normaal druk. Zoveel aanvragen en iedereen is zó dankbaar. Zó mooi alle-

maal.') en over een van haar scharrels ('Hij zei dat hij morgen om drie uur 's nachts moet draaien bij Skeelerbar en ik mag komen dus hij is echt geobsedeerd door mij. En ja, tuurlijk ga ik.') maakt Jamin het eten klaar. Hij vindt het volgen van een recept iets meditatiefs, iets rustgevends hebben. Minutieus snijdt hij courgettes in repen en legt ze samen met de asperges, erwtjes en tarbot in bakpapier. Als dat kort in de oven heeft gestaan, haalt hij het pakketje eruit om de vis royaal te besmeren met boter en op smaak te brengen met peper, zout en schijfjes citroen. Voor het terug de oven in gaat, giet hij nog een flinke plens witte wijn over de vis. Eigenlijk heel simpel, maar zo lekker.

Net als hij de Jersey-aardappelen heeft afgegoten, gaat de bel. Liv loopt naar de buzzer. Mauro is zoals altijd niet heel veel te laat, maar zeker niet op tijd. Als hij binnenkomt, geeft hij eerst Liv en daarna Jamin een kus op de wang. Met een zucht gaat hij naast Liv aan tafel zitten.

'Laat geworden?' vraagt Jamin.

'Ik kan er steeds slechter tegen. De laatste gasten gingen om halftwee pas weg en toen moest ik nog de hele bar schoonmaken.'

'En toen meteen naar huis gegaan om lekker te gaan slapen?' vraagt Liv plagerig.

'I wish... Maar nee, vriendin, ik lag om halfzeven in mijn bed.'

'Was meneer Janssen er ook?' vraagt Jamin.

'Meneer Jansseeeeeen!' roept Liv.

'Natuurlijk was meneer Janssen er ook. En ja, hij heeft weer gezegd dat De Paerel het minst slechte restaurant van Amsterdam is.'

Wanneer het eten klaar is, maakt Jamin de borden mooi op en gaan ze aan tafel zitten. Ze proosten op het voornemen om nooit zo'n oud sikkeneurtje als meneer Janssen te worden. Terwijl ze eten en drinken, en het later en later wordt, halen ze herinneringen op. Mauro en Jamin klagen over hun levens. Liv blijft onvermoeibaar optimistisch en benoemt dat ze juist overal iets positiefs in moeten zien.

'Hoe moet ik dankbaar zijn voor een tweede kwartaalmeeting dit kwartaal?!' tiert Jamin.

Nadat hij na twaalfen Mauro en Liv heeft uitgezwaaid, begint hij rozig met opruimen. Hij genoot altijd van dit soort avonden, maar de laatste paar keer waren... een herhaling? Ze hebben nooit meer diepe gesprekken of felle discussies. Ze lullen eigenlijk alleen nog maar over hun banen, over hoe vermoeiend die zijn, en ze klagen over de huizenprijzen in de stad. Als Jamin een doekje over de houten tafel haalt, vraagt hij zich af of het erg is dat een vriendschap vooral uit herinneringen bestaat. Moeten er eigenlijk wel per se nieuwe herinneringen gemaakt worden op hun bijna bejaarde leeftijd van 28?

Terwijl hij de afwas doet – geen vaatwasser – hoort hij de sleutel in het slot van de voordeur, gevolgd door een harde klap. Hij schrikt op uit zijn mijmeringen en kijkt op zijn telefoon: het is al kwart voor één. Als hij naar de gang loopt ziet hij Boas, de beste vriend van Eddy, op de grond liggen. Eddy, zijn knappe Eddy, kijkt grinnikend en een beetje scheel naar zijn vriend die overeind probeert te krabbelen. Als hij Jamin opmerkt, schiet zijn mond in een scheve grijns.

Hij begroet hem met zijn onweerstaanbare Engelse accent en een net iets te harde zoen.

‘Jamin! *Cutie!* We hadden geen zin om naar *the club* te gaan, dus komen we hier afzakken. Dat is wel oké, toch?’

Boas staat eindelijk weer overeind en kijkt naar Jamin alsof hij een onbestemde bruine veeg op zijn voorhoofd heeft.

‘Alleen als ik ook nog een glas mag,’ zegt Jamin.

Boas rolt met zijn ogen en waggelt naar de koelkast. Jamin duwt Eddy op de bank en kust hem nu voorzichtiger op zijn zachte lippen. Zijn mond is kruidig en gretig van de negroni’s. Met zijn armen om zijn dronken Brit, trekt hij zich strakker tegen Eddy’s warme borst. Die grijpt Jamins middel en duwt voorzichtig het puntje van zijn tong in de mond van zijn net zo dronken vriendje.

‘Ja, hoor. Ze zijn weer een paar uur zonder elkaar geweest. Ik heb deze wijn gepakt, oké?’

Boas duwt de fles in Jamins handen en gaat parmantig op het krukje bij het raam zitten. Hij steekt een sigaret op. De asbak die Jamin na elk bezoek van Boas grondig schoonmaakt, staat alleen voor hem in de vensterbank.

Met tegenzin stapt Jamin van Eddy af en opent de fles wijn. Gelukkig heeft Boas de natuurwijn gevonden, want hij kan er morgen geen hoofdpijn bij hebben.

2

Voicenote van Jamin aan Mauro:

'Heeee Mau. Waarom zegt iedereen dat je van natuurwijn geen hoofdpijn krijgt? Ik ga kapot. Toen jullie net weg waren kwamen Eddy en Boas nog afzakken. Helemaal naar de kloten. Het hoort natuurlijk bij zijn werk, maar toch. Het is nu minstens drie keer in de week feest en hij zou toch ook een keer rustig aan kunnen doen? Was wel gezellig weer gisteren met jou en Liv. Ik had het nodig, eerlijk gezegd. Ik zit nu weer op kantoor en er komt zo een nieuwe klant binnen waar ik een pitch voor moet geven. Je zou moeten zien hoe Lloyd erbij loopt. Opeens in pak. Nu mevrouw teamleader is, moet er een goede indruk gemaakt worden. Djeez, ik heb er zó geen zin in, Mau. Ik weet niet eens wat ze doen bij dat bedrijf. Iets met duurzame houtverwerking, geloof ik. Ik twijfel zo of ik nog lang voor een agency wil werken. Misschien begin ik wel iets voor mezelf. Wat denk jij? O shit, er komt iemand het toilet binnen. Ja, ik voicenote je vanaf de wc. Spreek je later!'